

عنوان مقاله:

بررسی جایگاه نظریه سازنده گرایی اجتماعی در آموزش فلسفه به کودکان در عصر دیجیتال

محل انتشار:

نخستین همایش ملی جامعه سالم در عصر دیجیتال: رویکردی تفسیری و انتقادی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

مهسا پوست فروش فرد – دانشجوی دکتری فلسفه تعلیم وتربیت، دانشکد علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه شیراز

زهرا هوشیار – دانشجوی دکتری فلسفه تعلیم وتربیت، دانشکد علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه شیراز

محبوبه البرزي - دانشيار گروه مباني تعليم وتربيت و مدير قطب علمي تربيت شهروندي، دانشگاه شيراز

خلاصه مقاله:

فناوری اطلاعات و ارتباطات، تحولات سریع و غیرقابیل پیش بینی ای را در همه جوانب اجتماع به ویژه در امرآموزش وپرورش کودکان ایجاد نموده و متولیان را با چالش های متعددی در تولید محتوا، روش های آموزش، دسترسی به اطلاعات، پرورش نیروی انسانی متخصص، طراحی نظریه های یادگیری متناسب با این برنامه را باتوجه بهویژگی های عصر دیجیتال، انکارناپذیر ساخته فلسفی به کودکان هم باتوجه به تکیه نسخهلیپمنی آن به نظریه سازنده گرایی اجتماعی، لزوم بازسازی نظریه یادگیری متناسب با این برنامه را باتوجه بهویژگی های عصر دیجیتال، انکارناپذیر ساخته است. در این راستا پژوهش حاضر با روش مروری ترسیمی بهشیوه توصیفی - تحلیلی در تلاش است تا باتکیه بر رویکرد اینگرید نگوارا، رهاوردهای آن را در آموزش فلسفه بهکودکان بررسی نماید. این رویکرد با تلفیق نظریه های سازنده گرایی اجتماعی و ارتباط گرایی و متد اجایلپایه هایی را برای نظریه یادگیری جدیدی تحت عنوان «یادگیری مبتنی بر پروژه اجایل مشارکتی» مطرح می سازد. در این پژوهش، رهاوردهای خاصل از این رویکرد در چگونگی اجرای برنامه آموزش فلسفه به کودکاندر اجرای حلقه های کندوکاو فلسفی، نقش تسهیل گر و اعضای حلقه، محتوای برنامه «یادگیری مبتنی بر پروژه، فیدبک دهنده، مدیر زمان، مدیرگروه و غیره، روند کندوکاو فلسفی و معنای یادگیری در آن،انتظارات از فرآورد نهایی کندوکاو، تعریف سوال حلقه کندوکاو به غیره.

كلمات كليدي:

آموزش فلسفه به کودکان، یادگیری مبتنی بر پروژه اجایل مشارکتی، سازندهگرایی اجتماعی، ارتباط گرایی، متد اجایل، عصر دیجیتال

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

https://civilica.com/doc/1966127

